ემზარ ფაჟავა
საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტი, ასოცირებული პროფესორი

კვლევა განხორციელდა „შოთა რუსთაველის საქართველოს ეროვნული სამეცნიერო ფონდის მხარდაჭერით [გრანტის ნომერი YS-18-200]".

ნაშრომში წარმოდგენილი მოსაზრებები ეკუთვნის ავტორს და შესაძლებელია არ ემთხვეოდეს შოთა რუსთაველის საქართველოს ეროვნული სამეცნიერო ფონდის შეხედულებებს.

საქართველოს ევროპული ორიენტაციის ევოლუცია

საქართველოს ევროპულ სამყაროსთან ურთიერთობა არ დაწყებულა დღეს, ის გაცილებით ადრე დაიწყო და მეტ-ნაკლები ინტენსივობით მიმდინარეობდა ისტორიის მთელ მანძილზე და აქტიურად გრძელდება ახლაც. „საერთო ევროპული მემკვიდრეობისაკენ ლტოლვას ჩვენს ქვეყანაში, ერთი ძალზე მნიშვნელოვანი ფაქტორი ასაზრდოებდა. ის უხსოვარი დროიდან მონაწილეობდა ხმელთაშუა ზღვის აუზში მიმდინარე პროცესებში. როგორც ირკვევა, ქართველურ ტომებს, შესაძლოა, გენეტიკური ურთიერთობები ჰქონდათ წინაბერძნული ცივილიზაციის მატარებელ ხალხებთან (პელასგებთან, ლელეგებთან, მინოსელებთან და ა. შ.), ასევე იტალიის უძველეს მოსახლეობასთან, ეტრუსკებთან. მიკენური ეპოქიდან მოყოლებული, როგორც ჩანს, სათავეს იღებს ბერძნულ-ქართული ურთიერთობების მრავალსაუკუნოვანი ისტორია [1, 8]. სწორედ ამ მუდმივმა მრავალმხრივმა ურთიერთობებმა განსაზღვრა ევროპული ღირებულებებისადმი საქართველოს დამოკიდებულება და გადამწყვეტი როლი ითამაშა საქართველოს დღევანდელ ევროპულ ორიენტაციაზე [2, 97].

მიუხედავად მეცნიერთა დიდი ნაწილის მტკიცებისა, რომ ევროპული იდენტობის საფუძვლები ანტიკური ცივილიზაციის წიაღში წარმოიშვა, არსებობს განსხვავებული მოსაზრებაც, რომლის მიხედვით ევროპის, როგორც კულტურული სივრცის იდენტობა, საკმაოდ შორეულ წარსულს უკავშირდება და, შესაძლებელია, ეს ანტიკურობასაც სცილდება. ამიტომაც ურიგო არ იქნებოდა ანტიკური ეპოქის

კულტურული იდენტობის კვლევისთვის იმის გარკვევა თუ რომელი კულტურული კომპონენტები ედო საფუძვლად მას ისტორიის ადრინდელ ეტაპზე. აქ კი ბუნებრივია, გვერდს ვერ ავუვლით იმ ხალხს, რომლებიც უხსოვარი დროიდან მონაწილეობდა ხმელთაშუა ზღვის აუზში მიმდინარე პროცესებში, რომლებთანაც ბერძნებს ჰქონდათ შეხება და რომლებიც ჯერ კიდევ მათ მოსვლამდე ბინადრობდნენ ამ ტერიატორიაზე. ნიშანდობლივია, რომ სხვებთან ერთად აქ იყვნენ ქართველური ტომებიც. ქართულ და უცხოურ ისტორიოგრაფიაში ამის შესახებ არაერთი საინტერესო დოკუმენტი მოიპოვება [2, 103].

ქართულ-ბერძნული ურთიერთობები უკვე შავი ზღვის აუზში ანტიკური პერიოდიდან გაგრძელდა. ამ დროიდან ეს ურთიერთობები უფრო ინტენსიური ხდება, განსაკუთრებით ე. წ. დიდი ბერძნული ახალშენების დაარსებიდან (ძვ. წ. VIII-VI სს.).

ბერძნული ახალშენების დაარსებამ მნიშვნელოვანი როლი შეასრულა შავი ზღვისპირეთის მოსახლეობის ანტიკურ სამყაროსთან კულტურულ-ეკონომიური ურთიერთობის განვითარებაში, რასაც ხმელთაშუა ზღვის ელინიზაცია მოჰყვა და მისი გავლენა ადგილობრივ მოსახლეობაზე, რელიგიური, კულტურული, პოლიტიკური, სოციალურ-ეკონომიკური თვალსაზრისით კიდევ უფრო გაიზარდა.

მოგვიანებით, ძვ. წ. I ს. შუახანებიდან, რომის მიერ წინა აზიაში ახალი პოლიტიკური წესრიგის დამყარების, ე. ი. დასავლეთის ვექტორის გაძლიერების შემდეგ მთელი მცირე აზია გახდა ევროანტიკური ცივილიზაციის ნაწილი, ქართულ პოლიტიკურ სამყაროს სამხრეთიდან მომდინარე საფრთხეები ხანგრძლივი დროის განმავლობაში ფაქტობრივად მოეხსნა [3].

დღევანდელი გადასახედიდან, საქართველოს ევროპული ორიენტაციის ჭრილში, ძალიან მნიშვნელოვანია VI საუკუნეში (აღმოსავლეთისა და დასავლეთის, ირანისა და ბიზანტიის დაპირისპირების პერიოდში, რომელიც დასავლეთ საქართველოშიც გადაიკვეთა) ეგრისის ორიენტაციის საკითხი, როდესაც მან, მიუხედავად ბიზანტიელთა მიერ გუბაზ მეფის მკვლელობისა, დასავლეთს (ბიზანტიას) მიანიჭა უპირატესობა.

ამდენად, საქართველოსთვის, ანტიკურ სამყაროსთან მრავალმხრივი ურთიერთობების გარდა, უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა ქრისტიანობის მიღებასაც, რასაც აზიური სამყაროსგან საქართველოს საბოლოო „ცივილიზაციური გამიჯვნა“ მოჰყვა. ეს იყო გადამწყვეტი ეტაპი ქართული სახელმწიფოს ისტორიაში და მან საბოლოოდ

განსაზღვრა ქვეყნის ევროპული იდენტურობა. ეს გადაწყვეტილება იმდენად მნიშვნელოვანი იყო, რომ მიუხედავად გარეშე მტრების მიერ საქართველოს მრავალგზის დაპყრობისა, ევროპასთან ურთიერთობების წყვეტილობისა, ქვეყანამ საკუთარი თვითმყოფადობა და სახელმწიფოებრიობა დღემდე შეინარჩუნა და დიდად განსაზღვრა ქვეყნის ევროპული იდენტობა [2, 109].

მართალია, აღნიშნული საკითხის ანალიზი ჩვენი ნაშრომის უშუალო კვლევის მიზანს არ წარმოადგენს, მაგრამ მაინც გვინდა ყურადღება გავამახვილოთ ზოგიერთ ასპექტზე. კერძოდ, ქართული იდენტობის რომელი მარკერია ცივილიზაციურად ევროპულ იდენტობასთან ყველაზე ახლოს ან მსგავსი.

ეროვნული იდენტობა, როგორც კოლექტიური იდენტობის „პროტოტიპი", განსაზღვრულია გარკვეული ჯგუფისადმი მიკუთვნებულობის ხარისხით (Kecmanovic, 1996). თეორეტიკოსები (De Cillia 1999; Hobsbawm 2005; Staub 1997) მიიჩნევენ, რომ ეროვნული იდენტობის განცდის ხარისხი და ხასიათი დროის მიხედვით იცვლება და ამ პროცესს საზოგადოებისთვის აქტუალური პოლიტიკური, ეკონომიკური, სოციალური, კულტურული თუ სხვა ფაქტორები განსაზღვრავს. ეროვნული იდენტობის კვლევისას ლეგიტიმურად ჩნდება ასეთი კითხვები: რა ქმნის ნაციონალურ იდენტობას? რა ფაქტორები განაპირობებს იმას, რომ ჩვენ ჩვენს თავს ქართველებად აღვიქვამთ? ჰაიდერისა და შმიდტის აზრით, ეს არის ემოციები ეროვნული იდენტობის გარკვეული ასპექტების მიმართ, რომლებიც ერს, როგორც მთლიანობას აერთიანებს. ამგვარ ასპექტებად ჰაიდერი და შმიდტი გამოყოფენ: ისტორიას, კულტურას, ეკონომიკას და ერთობასთან სიახლოვის განცდას (Heyder; Schmidt, 2001) [4, 75].

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ქართული იდენტობის კულტურული მარკერები, სხვა ცივილიზაციებთან შედარებით, ევროპულთან უფრო მეტ მსგავსებას ავლენს და ეს შეუიარაღებელი თვალითაც ჩანს. ამიტომაც ქართული იდენტობა, რომელიც თავის მხრივ დამოუკიდებელი და ინდივიდუალურია, იმავდროულად, ყველაზე მეტად (თუ არ ჩავთვლით ზოგად კავკასიურს, რომელიც ცალკე განხილვის თემაა) ცივილიზაციურად ევროპულთან ახლოს დგას და მას თამამად შეიძლება ვუწოდოთ ევროპული. ყოველივე ეს კი, როგორც ისტორიული რეტროსპექტივიდან ჩანს, ჩამოყალიბდა იმ კულტურასთან თანაარსებობითა და ურთიერთობებით, რომელიც მიჩნეულია ევროპულის საწყისად. ხოლო დანარჩენი, რომელიც შეიძ-

ლება განსხვავდება ევროპულისაგან, შეძენილია, ევროპის, როგორც ცნების არსებობამდე დიდი ხნით ადრე და ვროპული სამყაროსგან წყვეტილობის პერიოდში, რომელიც ისტორიის სხვადასხვა ეტაპზე ხდებოდა.

საუკუნეთა მანძილზე ქართულ იდენტობას მრავალი წინააღმდეგობა ახლდა თან. გარეშე მტერი თუ შინა აშლილობა. ჯერ სპარსელების, შემდეგ არაბების, მონღოლების, თურქ-სელჩუკების, მეფის რუსეთის, საბჭოთა კავშირის და ბოლოს ისევ რუსეთის ფედერაციის დაპყრობითმა ომებმა თუ ოკუპაციამ, ქართული იდენტობა მაინც ვერ შეცვალა.

მიუხედავად ამისა, ქართველობას არ შეუწყვეტია სწრაფვა ევროპისა და ევროპული იდეალებისაკენ. ამის უნიკალური მაგალითია ჯერ კიდევ XII საუკუნეში საქართველოში პარლამენტის მსგავსი ორგანოს შექმნის იდეა ყუთლუ-არსლანის მეთაურობით, რომელმაც მეფის უფლებების შეზღუდვა მოითხოვა ახალი ორგანოს, „კარავის" სახით, რომელიც დემოკრატიული მმართველობის გარკვეულ სახეს წარმოადგენდა [5, 31].

გარდა ამისა, არანაკლებ მნიშვნელოვანია ისიც, რომ შუა საუკუნეების მსოფლიო ისტორიაში საქართველო ბიზანტიის შემდგომ იყო მეორე ქვეყანა, სადაც არათუ სიკვდილით დასჯა გაუქმდა, არამედ აიკრძალა ადამიანის დამასახიჩრებელი და ღირსების შემლახველი სასჯელებიც. ასეთი სიახლე იმ დროის მსოფლიო სახელმწიფოებრივ-პოლიტიკურ აზროვნებაში საქართველოს დიდი კულტურულ-ისტორიული ტრადიციების ქვეყნად წარმოაჩენდა.

საქართველოს ევროპულ სამყაროსთან ურთიერთობის მნიშვნელოვანი მაგალითია ასევე ქართველების ჯვაროსნულ ლაშქრობებში მონაწილეობა. მიუხედავად იმისა, რომ ქართველები თურქ-სელჩუკებთან ბრძოლით იყვნენ დაკავებული, მასში ევროპელებთან ერთად დავით აღმაშენებლის ლაშქრიც იღებდა მონაწილეობას [6, 295].

ქართველი რაინდები განსაკუთრებული სიმამაცით იბრძვიან ჯვაროსნულ ომებში, ნათქვამია "ჯვაროსანთა ისტორიაში".

თამარ მეფეც ჯვაროსნულ ლაშქრობაში ექომაგებოდა პაპს და დახმარებასაც აღუთქვამდა მას, ლაშა-გიორგიც აპირებდა ლაშქრობაში მონაწილეობის მიღებას, მაგრამ მონღოლთა შემოსევისა და თვით მისი გარდაცვალების გამო მას ეს არ დასცალდა.

დედოფალი რუსუდანი რომის პაპს იოანე მესამეს 1224 წელს

სწერდა მისი ძმის – ლაშა-გიორგის სურვილის შესახებ ჯვაროსნულ ლაშქრობაში მიეღო მონაწილეობა, რაც მას არ დასცალდა [7, 176].

ხოლო მას შემდეგ, როცა მონღოლები შემოესივნენ საქართველოს რუსუდან დედოფალმა პაპ გრიგოლ IX-ს დახმარება სთხოვა, სანაცვლოდ პირობას იძლეოდა, რომ საქართველოს ეკლესია, რომის ეკლესიას შეუერთდებოდა. რუსუდან დედოფლის ამ განზრახვას პაპმა „ღვთაებრივი შორსმჭვრეტელობის ნიმუში უწოდა“ [7, 190]. სამწუხაროდ პაპი საქართველოს ვერ დაეხმარა და ქვეყანა მონღოლთა ბოტონობის ქვეშ მოექცა.

ჯვაროსნული ლაშქრობების ფარგლებში რომსა და საქართველოს შორის დაწყებული პოლიტიკური ურთიერთობები მოგვიანებით კულტურულ ურთიერთობებში გადაიზარდა, რასაც საქართველოში კათოლიკე მისიონერების მოღვაწეობა მოჰყვა.

მართალია, პაპობაზე დამყარებული იმედები ვერ გამართლდა, მაგრამ ქართველი მეფეები არ წყვეტდნენ კავშირს რომთან, პირიქით, საქართველოში კათოლიკე მისიონერთა ასეთი წარმატებული საქმიანობა თავისთავად მიუთითებს თუ რა დიდ პატივს სცემდნენ ქართველი საერო და სასულიერო მესვეურები რომის პაპებსა და მათ წარმომადგენლებს [8, 100].

გარდა ამისა, მეტად ნიშანდობლივია ისიც, რომ ეკლესიათა ერთიანობის მცდელობის საკითხს პოლემიკა ან რაიმე სერიოზული განსჯა არ მოჰყოლია, შეიძლება ამას რაიმე სხვა განმარტებაც აქვს, თუმცა XIII-XV საუკუნეებში ჩვენი ქვეყნის პოლიტიკური მესვეურები საქართველოს მართმადიდებელი ეკლესიის რომაულ კათოლიკურ ეკლესიასთან გაერთიანების კონკრეტულ გადაწყვეტას მჭიდროდ უკავშირებდნენ საქართველოს გარეშე მტრების წინააღმდეგ ბრძოლაში რომის პაპების მხრიდან შესაძლო სამხედრო დახმარებას [8, 100].

ამდენად, საქართველო-ვატიკანის ურთიერთობა იყო ქართველ მეფე-მთავართა დასავლური პოლიტიკის მნიშვნელოვანი მიმართულება XIII-XVIII საუკუნებში, რომელიც დაიწყო რომში სამხედრო პოლიტიკური მოკავშირის ძიების მცდელობით მაჰმადიანი აგრესორების წინააღმდეგ და დამთავრდა საქართველოში კათოლიკე მისიონერების მოღვაწეობის გაშლით [8, 8].

თურქ-სელჩუკებთან და მონღოლებთან თავგანწირული ბრძოლებით საქართველომ შეანელა ევროპის ქვეყნებზე ამ დამპყრობლების შეტევითი ტალღები, თუმცა თავად გახდა შემდგომ მსხვერპლი

ოსმალთა და სპარსელთა მუდმივი თავდასხმებისა.

1453 წელს ოსმალთა მიერ ბიზანტიის და კონსტანტინოპოლის დაპყრობამ საქართველოს ევროპასთან ურთიერთობა საგრძნობლად შეაფერხა და თუ აქამდე ევროპელები ქართველ მეფეებს თხოვდნენ დახმარებას, ახლა მდგომარეობა შეიცვალა და ქართველი მეფეები თვითონ ითხოვენ ევროპისაგან დახმარებას.

ამ მხრივ საინტერესოა ქართლის მეფის ლუარსაბ I (1527-1556 წწ.) თხოვნა რომის პაპისა და ევროპელი მეფეებისადმი დახმარების თაობაზე.

თეიმურაზ პირველის მიერ ნიკოლოზ ჩოლოყაშვილის (ნიკიფორე ირბახი) ელჩად დანიშვნა ევროპაში.

ქართლის მეფის, ვახტანგ V შაჰ-ნავაზის (1658-1675 წწ.) კავშირი ევროპულ სახელმწიფოებთან, თუმცა ის უფრო ეკონომიკური სახის დახმარებას ითხოვდა.

ასევე აღსანიშნავია, ვახტანგ VI მცდელობა დახმარების მიღების თაობაზე, ამ მიზნით მან სულხან-საბა ორბელიანი მიავლინა საფრანგეთში.

ქართლ-კახეთის მეფე ერეკლემაც (კახეთის მეფე 1744-1762 წწ. ქართლ-კახეთის მეფე 1762-1798 წწ.) სცადა ევროპასთან დაახლოება. მან ავსტრიის იმპერატორს, საფრანგეთის მეფესა და ევროპის ზოგიერთი სხვა ქვეყნის მმართველს დახმარების მიღების მიზნით, თხოვნით მიმართა.

ასევე აქტიური ურთიერთობები ჰქონდა ევროპასთან სამეგრელოს სამთავროს. ლევან მეორე დადიანმა (ოდიშის მთავარი 1611-1657 წწ.) ჩამოიყვანა კათოლიკე მისიონერები სამეგრელოში და დაიწყო სავაჭრო და კულტურული ურთიერთობები ევროპასთან. მოგვიანებით კი დავით დადიანისა და ეკატერინე ჭავჭავაძის ქალიშვილმა სალომე დადიანმა საფრანგეთის სამეფო კარზე ჯვარი დაიწერა ფრანგ პრინცაშილ მიურატზე.

როგორც ვხედავთ, ქართველ მეფეებსა და მთავრებს დიდი სურვილი ჰქონდათ ევროპასთან კავშირ-ურთიერთობების დამყარებისა. „საუკუნეების განმავლობაში საქართველოს მეფეები ევროპასთან კავშირისთვის იღწვოდნენ, იმიტომ, რომ საქართველო არ იყო აზია, არც ხორციელად, არც სულიერად, არც ბუნებითა, არც ხასიათით, არც ცხოვრების წესით, არც ზნეობით. საქართველოსა და აზიას შორის ანუ ევროპეიზმსა და ორიენტალიზმს შორის ისეთივე სხვაობა იყო და არის, როგორც თვით აზიასა და ევროპას შორის.

მიუხედავად იმისა, რომ საქართველო გეოგრაფიულად აზიასთან უფრო ახლოს არის, ის მაინც ვერ ეგუებოდა მას, ვინაიდან თავისი სულიერი გამოვლინებით ევროპელი იყო" – აღნიშნავდა ქართველი ემიგრანტი მეცნიერი ვიქტორ ნოზაძე [9].

1783 წელს კი, მიუხედავად იმისა, რომ „ქართლ-კახეთის სამეფოს პროდასავლური ორიენტაცია ძალიან სერიოზული იყო... [10, 62] ქვეყანა მაინც იძულებული გახდა რუსეთთან გეორგიევსკის ტრაქტატზე მოეწერა ხელი, რომლითაც რუსეთს ირან-ოსმალეთის ექსპანსია უნდა შეეჩერებინა. მოგვიანებით, რუსეთმა თანდათან ტრაქტატის დარღვევა დაიწყო და საქართველომ დაკარგა სახელმწიფოებრიობა, მართლმადიდებელი ეკლესიის მრავალსაუკუნოვანი ავტოკეფალია და თავისუფლება.

ქვეყანა კი, დღემდე რუსული ექსპანსიის მსხვერპლია და განიცდის ორსაუკუნოვანი დეფორმირებული ცნობიერების პრობლემას. ამ პრობლემის მიხედვით, ინტელიგენციის გარკვეულ ნაწილს ... მიაჩნია, რომ რუსული სივრციდან გამოსვლა ან უბრალოდ, არ შეგვიძლია, ან არ იქნება მომგებიანი. ასეთი მიდგომა, საბჭოური აზროვნების პროდუქტია. იგი ეწინააღმდეგება ეროვნულ იდენტობას... იგი ეწინააღმდეგება ასევე ჰუმანიზმსა და ზოგადსაკაცობრიო ღირებულებებს [11, 52].

მიუხედავად ამ ყველაფრისა, საქართველოს მაინც არ შეუწყვეტია გზების ძიება ევროპისაკენ და ახერხებდა ამას სხვადასხვა ფორმით.

XIX საუკუნიდან ქართველი განმანათლებლები აკაკი წერეთელი, ნიკო ნიკოლაძე, ვაჟა-ფშაველა, არჩილ ჯორჯაძე, ივანე მაჩაბელი და სხვ. ილია ჭავჭავაძის მეთაურობით ევროპელობას თავისუფლების, ჰუმანურობის სიმბოლოდ მიიჩნევენ. ისინი აღფრთოვანებული იყვნენ ევროპული ფასეულობებითა და ღირებულებებით, სოციალურ-პოლიტიკური და ფილოსოფიური იდეებით.

ამ ღირებულებების სამშობლო კი ისტორიულად საქართველო იყო, ისევე, როგორც – პირველი ევროპელისა. საქართველო მულტიკულტურალიზმისა და ტოლერანტობის თვალსაზრისით უნიკალური ქვეყანაა. ამიტომაც შესძლო საქართველომ ისტორიის თითქმის ყველა მონაკვეთში, ყოფილიყო მიმღები განსხვავებული კულტურებისა და სწორედ ამან შეუწყო ხელი ქართული იდენტობის შენარჩუნებას. სწორედ ამიტომ გაუჭირდა მისი მოსპობა ყველა დამპყრობელს და ებრძოდა ყველა დამპყრობელი ქართულ იდენტობას, როგორც გა-

რანტს კავკასიელი ხალხების გადარჩენისა. ყველაზე დაუნდობელი, ორგანიზებული ბრძოლა კი „კავკასიურ ცივილიზაციას“ „რუსულმა ცივილიზაციამ“ გამოუცხადა [11, 52].

ევროპული ფასეულობების პოპულარიზაციასა და ქართულ რეალობაში მათი დამკვიდრების საქმეში განსაკუთრებული ადგილი უკავიათ XIX-XX საუკუნის ქართველ მოაზროვნეებს ნიკო ნიკოლაძესა და არჩილ ჯორჯაძეს. მათი შეხედულებები საქართველოს ევროპეიზაციის შესახებ დღესაც აქტუალურია.

„ჩვენ გვსურს დასავლეთ ევროპასთან გავმართოთ საუბარი, – წერდა არ. ჯორჯაძე, – ევროპასაც უნდა გავაცნოთ საქართველო, მისი წარსული, აწმყო და მომავლის იმედი. ...ჩვენთვის ევროპის ზნეობრივი თანაგრძნობაც ძვირფასი იქნებოდა, რადგან ამ თანაგრძნობით გავამხნევებდით და წავახალისებდით უსასოო, დაჩაგრულ პატარა ერს“ [12].

მიუხედავად იმისა, რომ ნიკო ნიკოლაძისა და არჩილ ჯორჯაძის მოსაზრებები პოლიტიკური ორიენტაციის შესახებ განსხვავებული იყო (კერძოდ, რუსეთთან მიმართებაში), ზოგადად, ორივე თანხმდებოდა, რომ საქართველოს პოლიტიკური ორიენტირი დასავლეთისაკენ უნდა ყოფილიყო მიმართული, რადგანაც «სინათლე და მოძრაობა» დასავლეთიდან მოდის და, შესაბამისად, ეს ღირებულებები – კანონის უზენაესობა, თავისუფლება, დემოკრატია, თავისუფალი ბაზარი და სხვა საქართველოს აღორძინების საფუძველი უნდა გამხდარიყო.

რუსეთის 1917 წ. თებერვლის რევოლუციით ისარგებლეს იმპერიაში შემავალმა ყოფილმა სახელმწიფოებმა და 1918 წელს აღადგინეს დამოუკიდებლობა. მათ შორის საქართველომაც. დამოუკიდებელი ქართული რესპუბლიკა აქტიურად ცდილობდა ევროპულ სივრცესა და ორგანიზაციებში ინტეგრაციას, თუმცა 1921 წელს ესეც ჩაიშალა, ამჯერად ბოლშევიკური რუსეთის მხრიდან ოკუპაციის შედეგად, რომელიც 1991 წლამდე გაგრძელდა.

ოკუპაციის შემდეგ მრავალი ქართველი მეცნიერი, პოლიტიკოსი და საზოგადო მოღვაწე იძულებული გახდა სამშობლო დაეტოვებინა და საზღვარგარეთ გამგზავრებულიყო. ემირაციაში ყოფნისას მათ იმედი არ დაუკარგავთ, რომ საქართველო კვლავ მოიპოვებდა დამოუკიდებლობას და გაერთიანებულ ევროპაში ღირსეულ ადგილს დაიკავებდა. მათ მრავალი ნაშრომი შექმნეს ემიგრაციაში (აღსანიშნავია, რომ ეს ნაშრომები დღემდე ბოლომდე შეუსწავლელია, ამი-

ტომაც კვლავ დიდი შრომაა გასაწევი ემიგრანტული მემკვიდრეობის შესასწავლად), რომელთა ნაწილი გაერთიანებული ევროპის შექმნის იდეებს მიეძღვნა.

ერთიანი ევროპის იდეის ჩამოყალიბების საქმეში განსაკუთრებული წვლილი შეიტანეს ემიგრაციაში მოღვაწე ქართველმა მეცნიერებმა – მიხეილ მუსხელიშვილმა (1903-1964) და ალექსანდრე ნიკურაძემ (1901-1981).

მიხეილ მუსხელიშვილმა ერთ-ერთმა პირველმა წამოაყენა და დაასაბუთა ევროპის გაერთიანების, ევროპის ფედერაციის შექმნის იდეა. ევროპული ფედერალიზმი – ეს არის არა მარტო სასიცოცხლო აუცილებლობა ევროპელი ერებისათვის, არამედ მშვიდობის განმტკიცებისა და ევროპაში საერთო აყვავების, ადამიანთა თავისუფლებისა და ღირსების დაცვის გარანტია – წერდა იგი ნაშრომში „ევროპის ფედერალიზმის სტრუქტურა“ [13, 50].

რუსეთის ხელისუფლებას დასავლეთის მხოლოდ ტექნიკური მიღწევები აინტერესებს, მიაჩნდა მუსხელიშვილს, შემდეგ კი იგი მზადაა, ზურგი შეაქციოს ევროპას. რაც შეეხება საქართველოს, რუსეთის მხრიდან ანექსიამდე მას მუდამ დასავლეთისკენ ჰქონდა მზერა მიპყრობილი. ქართველი ერი მხოლოდ ერთიანი ევროპის პირობებში მოიაზრებდა საკუთარი ფიზიკური არსებობის, კულტურული განვითარებისა და ეკონომიკური კეთილდღეობის უზრუნველყოფის შესაძლებლობას.

სტატიაში „საქართველო და ევროპა“ მუსხელიშვილი წერდა, რომ საჭიროა ფიქრი იმაზე თუ რა ადგილს დაიმკვიდრებს თავისუფალი საქართველო ხვალინდელ მსოფლიოში..., როგორ შეუძლია მას თავი დააღწიოს რუსულ აგრესიას. ქვეყანა დგას არჩევანის წინაშე: ან იძულებით დარჩეს რუსეთის შემადგენლობაში ან მოკავშირე ეძებოს. სიმართლე რომ ითქვას, მას არჩევანი არა აქვს იმ უბრალო მიზეზის გამო, რომ საქართველო უფრო ახლოსაა (იგულისხმება მენტალურად ავტ.) ევროპასთან და უცხოა რუსეთისთვის. შეგნებული აქვს რა ეს ფაქტი, საქართველო არასოდეს დათანხმდება რუსეთთან შეერთებას.

მიხეილ მუსხელიშვილი იყო ევროპის ხალხთა კონგრესის, ერთიანი ევროპის შექმნის ორგანიზატორი და პირველი პრეზიდენტი, „ფედერალური ევროპის მოძრაობის“ კომიტეტის წევრი, ევროპის ერთიანობის საერთაშორისო ცენტრის ბიუროს ვიცე-პრეზიდენტი... იგი აქტიურად მონაწილეობდა საფრანგეთში „ერთიანი ევროპის“

წარმომადგენელთა არჩევნებში, იყო ჟურნალის „ევროპის ფორმირება“ სარედაქციო კომიტეტის წევრი [14, 139].

1953 წლის 10 აგვისტოს დაარსდა “ევროპული ქართული მოძრაობა“ (საპატიო თავმჯდომარე პროფესორი მიხეილ წერეთელი), რომლის სულისჩამდგმელი ასევე მ. მუსხელიშვილი იყო [15].

1954 წლიდან მან „ევროპის უნივერსიტეტთა ასოციაცია“ დაარსა და მისი გენერალური მდივანი გახდა. სტრასბურგში მუსხელმა შექმნა „მუსხელის სამეცნიერო ცენტრი“, რომელიც ევროინტეგრაციის საკითხებს იკვლევდა. ამ ცენტრში მან დააარსა საერთაშორისო სამეცნიერო კრებული. რომელშიც მონაწილეობდნენ გამოჩენილი მეცნიერები ჟორჟ კედელი, რობერ მოსსე, გუი ერო, ანრი შამბრი და სხვ. პროფესორმა მიშელ მუსხელმა გარდაცვალებამდე მოასწრო ამ ცენტრის კრებულის ორი დიდი ტომის მომზადება და გამოცემა, რომლებსაც მისი ვრცელი წინასიტყვაობა უძღვის [16].

გერმანიაში მოღვაწეობდა, ასევე, ქართველი მეცნიერი ალექსანდრე ნიკურაძე. ის კონტინენტური ევროპის კვლევითი ინსტიტუტის ხელმძღვანელი იყო მიუნჰენში, მასთან ერთად ამ ინსტიტუტში მოღვაწეობდა გამოჩენილი ქართველი მეცნიერი ზურაბ ავალიშვილი. ალექსანდრე ნიკურაძემ გერმანულ ენაზე გამოსცა რამოდენიმე წიგნი, მათ შორის აღსანიშნავია: „აღმოსავლეთ ევროპა“, „კავკასია“, „ოცნებითგან ვიდრე საქმემდე“, რომლებშიც განხილულია ევროპული ინტეგრაციის, ასევე საქართველოს ისტორიის საკითხები. 1951 წლის სექტემბერში მან პარიზის ქართულ სათვისტომოში წაიკითხა მოხსენება „ზოგადი სურათები ქართულ-ევროპული წარსულიდან“.

1952 წელს საფრანგეთში, ქ. კომპიენთან ალექსანდრე ნიკურაძის ინიციატივით „ლა ბრეევიერის“ სასახლეში შედგა ევროპელ მეცნიერთა კონგრესი, რომელმაც მიიღო პროფესორ ალექსანდრე ნიკურაძის წინადადება მცნება-ტერმინ „ევროპოლოგიის“ შემოღების შესახებ, რაც გაზიარებულ იქნა ევროპელ მეცნიერთა მიერ [14, 142].

ამდენად, ემიგრაციაში მოღვაწე ქართველი მეცნიერები მხარს უჭერდნენ ევროპის გაერთიანების იდეას და იმედოვნებდნენ, რომ საქართველო კვლავ მოიპოვებდა დამოუკიდებელობას და გახდებოდა ერთიანი ევროპული ოჯახის სრულფასოვანი წევრი.

1991 წელს, საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ საქართველომ დამოუკიდებლობა მოიპოვა. 1992 წელს ევროგაერთიანებამ ოფიციალურად აღიარა საქართველოს დამოუკიდებლობა. საქართველოს და ევროკავშირის დაახლოების პერიოდიც სწორედ აქედან იწყება.

პირველი პროექტი, რომელიც ევროკავშირმა საქართველოს მიმართ წამოიწყო ტექნიკური დახმარების პროგრამა იყო, რომელიც TACIS (Technical Assistance to the Commonwealth of Independent States) ფარგლებში განხორციელდა.

TACIS-ის პროგრამა საქართველოს ეხმარებოდა დამოუკიდებლობის, საბაზრო ეკონომიკისა და დემოკრატიის განვითარებაში.

1996 წელს ლუქსემბურგში ევროკავშირის წევრი სახელმწიფოების წარმომადგენლებმა, ევროკომისიისა და საქართველოს პრეზიდენტებმა საქართველო-ევროკავშირს შორის პარტნიორობისა და თანამშრომლობის შესახებ შეთანხმებას მოაწერეს ხელი, რომელიც 1999 წელს შევიდა ძალაში.

1999 წლის 27 აპრილს საქართველო ევროპის საბჭოს სრულუფლებიანი წევრი გახდა. ეს იყო საქართველოს ევროპულ ოჯახთან დაახლოების მნიშვნელოვანი ნაბიჯი.

2006 წლის ნოემბერში ევროპის სამეზობლო პოლიტიკის ფარგლებში ევროკავშირ-საქართველოს სამოქმედო გეგმის (ENP AP) მიღებამ საქართველოს კანონმდებლობის ევროკავშირის კანონმდებლობასთან დაახლოების პროცესი თვისობრივად ახალ საფეხურზე გადაიყვანა.

2007 წლიდან კანონმდებლობის ჰარმონიზაცია გაგრძელდა ევროპის სამეზობლო პოლიტიკის საქართველო-ევროკავშირის სამოქმედო გეგმის (ENP AP) შესაბამისად.

2008 წლის აგვისტოში საქართველოში რუსეთის შეიარაღებულმა აგრესიამ გამოიწვია აღნიშნული პროცესის დაჩქარება და გარკვეულწილად განაპირობა კიდეც ამ ინიციატივისადმი ევროკავშირის დადებითი გამოხმაურება. შესაბამისად, 2008 წლის დეკემბერში ევროკომისიას დაევალა ამ ინიციატივასთან დაკავშირებული წინადადებების წარდგენა. ევროკომისიამ „აღმოსავლეთ პარტნიორობის" შესახებ კომუნიკაცია 2008 წლის 3 დეკემბერს გამოაქვეყნა, რომელიც 2009 წლის 19 მარტს ევროპული საბჭოს სხდომაზე დამტკიცდა.

მართალია, „აღმოსავლეთ პარტნიორობა" არ არის ევროკავშირში გაწევრიანების პერსპექტივის ალტერნატივა, მაგრამ ის, ორმხრივი და მრავალმხრივი თანამშრომლობის გზით ხელს უწყობს პარტნიორი ქვეყნების ევროკავშირში ინტეგრაციის პროცესის გაღრმავებას, საერთო ფასეულობების გავრცელებას, რეგიონში უსაფრთხოების გაძლიერებასა და ეკონომიკურ განვითარებას.

საქართველოსა და ევროკავშირს შორის მოლაპარაკებები ასო-

ცირების შეთანხმების თაობაზე 2010 წლის 15 ივლისიდან დაიწყო და დასრულდა 2013 წლის ივლისში.

2014 წელს, ასოცირების შესახებ შეთანხმების ხელმოწერის შემდეგ, ევროპული სამეზობლო პოლიტიკის სამოქმედო გეგმა (ENP AP) ასოცირების შეთანხმების განხორციელების სამოქმედო გეგმამ ჩაანაცვლა.

2014 წლის 27 ივნისს ხელი მოეწერა საქართველო-ევროკავშირის ასოცირების შეთანხმებას, ღრმა და ყოვლისმომცველი თავისუფალი ვაჭრობის სივრცის (DCFTA) ჩათვლით.

2015 წლის დეკემბერში დასრულდა ევროკავშირის წევრი სახელმწიფოების მიერ საქართველო-ევროკავშირის ასოცირების შეთანხმების რატიფიცირების პროცესი.

2016 წლის პირველ ივლისს, საქართველო-ევროკავშირის ასოცირების შეთანხმება სრულად შევიდა ძალაში.

2017 წლის 28 მარტს, საქართველოს მოქალაქეებისთვის ძალაში ოფიციალურად შევიდა ევროკავშირის/შენგენის ტერიტორიაზე უვიზოდ მოგზაურობა. ამიერიდან, საქართველოს ნებისმიერ მოქალაქეს შეუძლია იმოგზაუროს ევროკავშირის/შენგენის ტერიტორიაზე უვიზოდ ნებისმიერი 180 დღის განმავლობაში მაქსიმუმ 90 დღე.

2017 წლის 20 ნოემბერს საქართველომ და ევროკავშირმა ასოცირების განახლებული დღის წესრიგი 2017-2020 წლებისათვის დაამტკიცეს.

ამდენად, საქართველოს ევროპული ორიენტაცია, რომელიც საუკუნეების განმავლობაში ქართული სახელმწიფოს ძირითად პრიორიტეტს წარმოადგენდა, XXI საუკუნეში მისი არსებობის მანძილზე არნახულ ევოლუციას განიცდის. ასოცირების ხელშეკრულების პარაფირებით კი ევროკავშირსა და საქართველოს შორის თანამშრომლობის ახალი ეტაპი დაიწყო, რომელიც პოლიტიკურ, კულტურულ და ეკონომიკურ ურთიერთობებს უფრო გააღრმავებს.

დამოწმებული წყაროები და ლიტერატურა:

1. რ. გორდეზიანი, ნ. ტონია, ანტიკური ლიტერატურა საუნივერსიტეტო კურსი, თბილისი, 2007.
2. ე. ფაჟავა, საქართველო ევროპული ორიენტაციის სათავეებთან, კრებულში: ახალი და უახლესი ისტორიის საკითხები, №1, თბილისი, 2019.

3. კ. ფიფია, ანტიკური და თანამედროვე საქართველოს გეოპოლიტიკა, https://militarium.org/sakartvelos-geopolitika.
4. დ. ბოგიშვილი, ი. ოსეფაშვილი, ე. გავაშელიშვილი, ნ. გუგუშვილი, ქართული ეროვნული იდენტობა: კონფლიქტი და ინტეგრაცია, თბილისი, 2016.
5. ქ. გარდაფხაძე, ლ. გორდეზიანი, თ. დულარიძე, თ. თარხნიშვილი, ქ. ნადარეიშვილი, მ. ფხაკაძე, დემოკრატიული ტენდენციები: ანტიკური სამყარო და საქართველო, თბილისი, 2012.
6. რ. მეტრეველი. დავით IV აღმაშენებელი, თბილისი, 1990.
7. ი. ტაბაღუა, საქართველო ევროპის არქივებსა და წიგნსაცავებში. ტ. I, თბილისი, 1984.
8. მ. პაპაშვილი, საქართველო-რომის ურთიერთობა, თბილისი, 1995.
9. ჟურნალი „მამული", № 4, ბუენოს-აირესი, 1954.
10. ვ. გურული, საქართველო-რუსეთის ურთიერთობა 1483-1801, თბილისი, 2009.
11. ც. ბარამიძე, კავკასიური და ევროპული იდენტობა კომპარატისტულ ჭრილში, საერთაშორისო ინტერდისციპლინარული კონფერენცია: ევროპული ღირებულებები და იდენტობა, მოხსენებები, თბილისი, 2014.
12. გაზეთი „საქართველო", №7, 1, IX, 1903.
13. ე. ჯაფარიძე, ევროინტეგრაციის სათავეებთან, თბილისი, 2019.
14. ვ. შუბითიძე, ევროპა და ქართული პოლიტიკური აზროვნება (საქართველოს ევროპული იდენტობა), თბილისი, 2013.
15. ჟურნალი „ბედი ქართლისა", №15, 1953.
16. გაზეთი "ფიგარო", 2 მარტი, 1965.

Emzar Pazhava

Georgian Technical University,
Associate Professor

„This research was supported by Shota Rustaveli National Science Foundation of Georgia (SRNSFG) [grant number YS-18-200]".

The ideas introduced in the work – belong to the author and may not coincide with the thoughts and ideas of Shota Rustaveli Georgian National Science Fund.

The Evolution of European Orientation of Georgia

Summary

The evolution of European orientation of Georgia from ancient times until today is discussed in the work.

Every important issue, which took place during this part of the history is briefly reviewed in the article. The following topics are discussed in the article: relationships of Georgia with ancient world; Georgian identity similarities with European; Georgian participation in the Crusades; the correspondence of the Georgian kings with the Pope; activities of the Catholic missionaries in Georgia; the attempts of Georgian kings to establish relations with Europe; the activities of Georgian immigrants in Europe and their role in unifying Europe; the participation of Georgia in European integration processes and its impact on further development of the country.